

SORIN CERIN

Calea spre Absolut

Poeme filosofice

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

**CALEA SPRE
ABSOLUT**

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Copyright © SORIN CERIN 2018

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1984080257

ISBN-10:
1984080253

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

CUPRINS

- 1. Drog ieftin**
- 2. Pe fruntea Zilelor**
- 3. Semnalizată corespunzător de Moarte**
- 4. Cu Inima Eternității Sale**
- 5. Statuia Eternității unui Sărut**
- 6. Garduri**
- 7. Talazurile Viitorului**
- 8. Nici un Cuvânt**
- 9. Destin Orb**
- 10. Fără nici un Cuvânt**
- 11. La masa de taină a Nemuririi**
- 12. La ruleta Întâmplării**
- 13. Furtunile existențiale ale Timpului**
- 14. Numai al Suferinței**
- 15. False Catedrale Mântuitoare**
- 16. În incinta Pașilor**
- 17. Căldășie bolnăvicioasă**
- 18. Niciodată nimic mai mult**
- 19. Din sufletele Cuvintelor**
- 20. De pe urma noastră**
- 21. Doar într-o Lacrimă**
- 22. Din romanul cu Stele căzătoare**

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- 23. Le vom metamorfoza**
- 24. Dumnezeuul unei Iubiri**
- 25. Obsesii carnale**
- 26. Doar al nostru Nu**
- 27. Se cere mereu cizelată**
- 28. În Cioburile tăioase ale Vieții și Morții**
- 29. Unde ne-am înmormântat Cerul Inimilor**
- 30. Promisiuni lipsite de sens**
- 31. Toate sortimentele de Suferințe**
- 32. Piatră amară**
- 33. Dacă nu vrea să devină**
- 34. Mantaua Disperării**
- 35. Printre Stelele căzătoare ale Absurdului**
- 36. Știe cineva?**
- 37. Ne obosim să trăim**
- 38. Crezând că vom învinge**
- 39. Calea spre Absolut**
- 40. Nu le vom cunoaște niciodată**
- 41. Cei de dinainte de a fi Lumea**
- 42. Previziunile unui Viitor slab și costeliv**
- 43. Peste Obsesiile Infinitului**
- 44. Greutatea Timpului**
- 45. Arătându-ne Calea spre Absolut**
- 46. Statuile Viselor noastre**
- 47. Să poarte numai ochelari de cal**
- 48. Propriile noastre Fărădelegi**
- 49. Din Primăvara Iubirii**
- 50. Fără Iubire**
- 51. Legile Karmei**
- 52. Să ne hrănim Sufletele cu Absurd**
- 53. Nu contează nimic altceva**
- 54. Timpul Lumii**
- 55. Veșnic închisă**
- 56. Văzut de la fereastra Destinului nostru**

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- 57. Paradisul de unde am plecat**
- 58. În alb și negru**
- 59. Ne tot spune**
- 60. Le e teamă de Destin**
- 61. Cât mai puternic prinse**
- 62. A ne reda înapoi**
- 63. Stâncă sfărâmicioasă**
- 64. Prin vulcanii Iluziilor**
- 65. Ca Premiu**
- 66. Dar îl privesc**
- 67. Morga unor Morale**
- 68. Am început să rătăcim**
- 69. Să ne dezăpezească**
- 70. Tren de Așteptări**
- 71. Apusurile și Răsăriturile Viselor**
- 72. Oricât de zdrențuiți**
- 73. Ne lumina Calea spre Absolut**
- 74. Deasupra Fericirii**
- 75. Lăsându-ne să alergăm liberi**
- 76. Cât de dor îi este**
- 77. Să ne întrupăm**

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

1) Drog ieftin

Pierdut printre ruinele unor Zile,
încerc să reclădesc,
palatul de cleștar al Timpului,
unei Eternități,
în care eram aceeași Clipă,
a cărei Stea,
nu căzuse încă,
pe bolta rece și inertă,
a Uitării,
din care ne-am croit,
Mantaua unui Viitor,
al Nimănuui,
prin care alergăm și azi,
dependenți de Iluziile Vieții și ale Morții,
acest drog ieftin și obligatoriu,
de care nu cred,
că vom mai reuși,
să scăpăm vreodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

2) Pe fruntea Zilelor

Aripi decăzute,
în ochii inundați,
de ploile de sfârșit de Lume,
ale Cerului Inimii,
care nu mai suportă greutatea Timpului,
pe fruntea Zilelor sale,
pierdute prin buzunarele rupte,
ale unui Destin,
al Nimănuui,
care și azi mai speră,
să poată întâlni,
în gara Hazardului,
o fărâmbă de Adevăr.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

3) Semnalizată corespunzător de Moarte

Drumuri încâlcite,
în nodurile Vremurilor,
stau legate,
de copacul Iluziilor Vieții și Morții,
cu lanțurile nesăbuiței,
unui Dumnezeu,
al Iubirii,
pentru orice altceva,
în afară de noi,
cei pierduți,
până și de gratiile Existenței,
prin cine știe ce râpă,
a Destinelor,
semnalizată corespunzător de Moarte,
ca nu cumva să cadă Eternitatea în ea,
știind că pe acolo,
nu mai trece Nimeni vreodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

4) Cu Inima Eternității Sale

Ghearele Zilelor,
sfâșie carnea Timpului,
care încearcă disperat,
să iasă din strânsoarea,
acestor aripi decăzute,
ale unor Îngeri ai Paradisurilor,
de odinioară,
condamnați la Infernul,
unei Iubiri,
pe care nici Dumnezeu,
nu a reușit să o înțeleagă vreodată,
cu Inima Eternității Sale.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

5) Statuia Eternității unui Sărut

Urme pierdute,
prin zăpezile înghețate ale Gândurilor,
ce nu vor mai ninge niciodată,
cu Iubire,
peste țărâna întrupată,
a Simțămintelor noastre,
din care ne sculptam,
undeva-cândva,
statuia Eternității unui Sărut,
dorind să-l înrămăm,
în Icoana Fericirii,
alături de sfinții părinți ai Clipei,
în nesfârșirea căreia,
vroiam să rămânem pentru totdeauna.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

6) Garduri

Garduri de Trăiri,
Sentimente,
Lacrimi,
Amintiri,
Vise,
făcute de Dumnezeu,
pentru a fi sărite,
doar de Clipele care ne părăsesc,
cu fiecare firimitură de respirație,
pe care o cerșim Timpului,
pentru a fi prezenți,
la masa cea de taină,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unui Destin.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

7) Talazurile Viitorului

Mesaje secrete,
din cioburile sticlelor ,
stelelor călătoare,
care încă mai strălucesc,
pe bolta oceanelor,
Inimii unui Cer,
ale cărui valuri,
au început să bată,
țărmurile Amintirii,
lovind cu tărie,
în talazurile Viitorului,
în spatele cărora,
încă mai stăm,
așteptându-ne tăcuți,
și fără nicio Speranță,
Iluzia Morții salvatoare.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

8) Nici un Cuvânt

Cerul Cuvântului,
a început să agonizeze,
printre Furtunile Inimii sale,
pe care le-a cumpărat,
ca să-și acopere goliciunea,
înaintea Singurătății,
după ce le-a întâlnit,
pe taraba Viselor unui Dumnezeu,
ce vroia cu orice preț,
să le vândă pe nimic,
Destinului,
care nu le-a mai vrut,
în gratiile căruia,
ne-am prins părul Clipelor,
într-o coafură a Deșertăciunii,
pe tărâmul căreia,
acum,
nu mai există,
nici cea mai mică adiere de vânt,
a unei Iubiri,
iar buletinul meteorologic,
al Sentimentelor,
nu mai anunță nici o Furtună,
fiindcă nu mai avem de spus,
nici un Cuvânt.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

9) Destin Orb

Câtă Fericire,
poate sclipi în Ochii Existenței,
unui Destin Orb?,
care nu vede niciodată,
podul palmilor muncite,
ale Timpului,
care creează noi Vise,
pe scena roasă de Cuvinte peticite-n coate,
a unei Lumi,
care n-a avut niciodată posibilitatea,
să le îmbrace cum se cuvine,
chiar dacă Dumnezeu i-a lăsat,
cheia magazinelor,
de Iluzii ale Vieții și Morții.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

10) Fără nici un Cuvânt

Gratii ruginite,
de sudoarea Întrebărilor,
unor Înțelesuri,
ale Iluziilor Existenței,
care se surpă,
peste Eternitatea unei Speranțe,
rămasă fără nici un Cuvânt,
în buzunarele rupte de Clipe,
ale Destinului,
evadat din ospiciul,
unei Lumi a Deșertăciunii,
să îmbrățișeze Visul Dumnezeului,
regăsit în sfârșit,
de Steaua noastră,
pe zidurile ruinate,
ale Catedralei unei Iubiri.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

11) La masa de taină a Nemuririi

Trepte sfărâmate,
de pașii unui Dumnezeu,
prea greu pentru această Lume,
care se scufundă,
în oceanul de Clipe neiertătoare,
ale Predestinării,
izvorâte din greșeala Creației,
care a sculptat Timpul,
după chipul și asemănarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
și nicidecum,
după fața Eternității unei Iubiri,
care era prezentă la masa de taină,
a Nemuririi,
pe care-și ținea Dumnezeu coatele,
fiind prea Singur,
alături propriul său Sine.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

12) La ruleta Întâmplării

Lumânări,
  aprend stelele Cuvintelor,
printre Misterele,
  Ochilor de Jar,
ai Focului Sacru,
  al unei Iubiri,
care se pierd,
  în Nemărginirea,
Inimii unui Dumnezeu,
pe care l-am regăsit abia acum,
când suntem atât de datori,
  Iluziilor Vieții și Morții,
cu propria noastră Existență,
pe care ne-a jucat-o Destinul,
la ruleta Întâmplării,
încât mai sperăm,
  că poate,
ne va plăti Dumnezeu,
Absurdul acestei Lumi,
pentru a rămâne,
alături de Steaua Eternității noastre,
care nu se va stinge niciodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

13) Furtunile existențiale ale Timpului

Înveșmântați,
în mantalele Iluziilor Fericirii și Suferinței,
încă mai visăm să putem zbura,
atât de departe în noi înșine,
încât să ajungem,
pe tărâmul Străinului,
din valurile înfierbântate,
ale sângelui nostru,
din brațele căruia să primim,
Cuvântul Sacru,
în care să ne ascundem,
de toate furtunile existențiale ale Timpului,
care nu va mai putea să spele,
vreodată,
de Eternitatea Clipei,
unei Iubiri,
în care vom rămâne,
pentru totdeauna.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

14) Numai al Suferinței

Avem nevoie de Adevăr,
pentru că doar prin el,
putem să ne conștientizăm,
Iluziile Vieții și Morții,
pe care trebuie să le trăim,
ca și cum ar fi reale,
într-o Lume la fel de iluzorie,
pentru care realitatea,
înseamnă înainte de toate,
un Dumnezeu răzbunător,
care n-ar trebui să fie al nostru,
ci numai al Suferinței,
celor care au creat-o.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

15) False Catedrale Mântuitoare

Vulcanii Gândurilor,
fumegă cu întrebări,
hrănind norii Întâmplărilor,
cu setea de a ști,
despre misterele neantului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le trăim,
fără să le cunoaștem vreodată cu adevărat,
cine sunt și de unde provin,
fiindcă Dumnezeu,
a fugit mereu de aceste răspunsuri,
care au construit,
false Catedrale Mântuitoare,
de noi înșine.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

16) În incinta Pașilor

Rătăcind,
  printre Crematoriile de Cuvinte,
Iubirea pare să fi înțeles,
  că n-are ce căuta,
  pe această Lume,
  a Viselor neîmplinite,
  îngenuncheate înaintea,
  unor Iluzii ale Vieții și Morții,
  pe care le frământăm,
  la Moara Absurdului,
  până dospesc îndeajuns de mult,
  în incinta,
    Pașilor pierduți și debusolați,
  ai Uitării.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

17) Cărdășie bolnăvicioasă

Am fost condamnați,
la muncă zilnică,
întreaga noastră Existență,
după ce ne vom droga,
sorbind întreaga cupă,
a Iluziei Vieții și Morții,
ca să sfărâmăm inconștienți de noi înșine,
Clipele Adevărului Absolut al Iubirii,
pe care o dușmănim cel mai adesea,
într-o cărdășie bolnăvicioasă,
cu un Dumnezeu al Absurdului,
total străin de noi.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

18) Niciodată nimic mai mult

Credeam că nu voi învăța,
a înota vreodată,
în Lacrimile Adevărului,
fără să fiu înecat de Iluziile Existenței,
a cărei unic scop,
este să ne servească Mirajul,
unei Lumi care nu a existat niciodată,
în Cuvântul adevăratului Dumnezeu,
care ne-a abandonat,
pierduți prin întrupările,
fără de sens,
ale Deșertăciunii,
despre care nu vom afla,
niciodată nimic mai mult,
decât îi este dat să știe,
Morții.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

19) Din sufletele Cuvintelor

Genunchii obosiți ai Gândurilor,
au uitat să-și spună rugăciunea unei Iubiri,
pe care până și Icoanele Sfinților Părinți,
ai Amăgirilor,
din sufletele Cuvintelor,
par a fi uitat-o,
de când nu mai traversează,
strada aglomerată de Zile,
din Catedrala ruinată a Norocului,
de a fi,
pe o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Suferinței,
care în realitate,
pot fi cu totul altceva,
precum ne este Timpul,
care ne învește cu Uitarea lui protectoare,
de care avem atât de multă nevoie uneori,
în fața Morții de noi înșine.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

20) De pe urma noastră

Acum când razele Luminii Divine,
te-au chemat la ele,
împlinindu-ți Viața,
și Singurătatea Lumii,
s-a aplecat cu toată greutatea asupra mea,
simt cum mă prăbușesc,
peste cumpenele Zilelor,
care în trecut,
ne-au măsurat Clipele,
și așa atât de scurte,
înjumătățindu-le pe ascuns,
ca să câștige cât mai multă suferință,
de pe urma noastră,
pe care să o depoziteze,
prin teighelele soiase ale Destinului,
care nu a vrut să ne lase,
să alegem aceeași stea împreună,
dar pe care am stins-o,
cu lacrimile Neputinței,
primite în dar de la un Dumnezeu,
care nu a fost niciodată al nostru.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

21) Doar într-o Lacrimă

Rănit,
de ancorele grele ale Anilor,
care se agață,
de orice Respirație,
care a mai rămas,
din Eternitatea Clipei,
pe care o aruncasem,
în Oceanul Amintirii,
jurându-ne,
că nu vom uita niciodată,
ploaia Viselor,
care ne spăla,
fruntea Destinului,
pe vremea când încă nu existam,
doar într-o Lacrimă.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

22) Din romanul cu Stele căzătoare

Și-am întrebat,
oracolul Străinului din mine,
încotro alerg?

Ca să prind mai repede trenul Morții,
din gara pustie a sufletului?

Sau poate fiindcă sângerarea Răsăritului,
va umple fluviul Clipelor irosite de Timp,
pe taraba soioasă a Existenței,
de la care nu mai aștept nimic?

Cine știe câte pagini va mai deschide Lumea,
din cartea cu litere de foc,
a Iubirii,
care adeseori este doar un personaj fictiv,
din romanul cu Stele căzătoare,
a unor Fericiri?

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

23) Le vom metamorfoza

Printre atâtea păduri de lanțuri,
nu avea cum altfel,
să ne vadă Dumnezeu și pe noi,
decât legați,
de Cerul plumbuit al Suferinței,
din care suntem obligați,
să ne sculptăm,
întreaga Existență,
Moartea,
prin care să ne hrănim Iluziile,
împărțind-o în mod egal,
Amăgirii și Minciunii,
pe care le vom metamorfoza,
în Adevăr Absolut.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

24) Dumnezeuul unei Iubiri

Răbufniri vulcanice,
ard Cerul Viselor,
pe rugul unei Clipe,
ce-așteaptă să fie lăsată,
de către Moarte,
pe cântarul defect,
al Iluziilor Existenței,
care să ceară pe ea,
mai mult decât face,
întreaga Lume,
doar să poată rămâne,
cu Eternitatea virgină,
a Cuvântului,
pentru care ne creat,
Dumnezeul unei Iubiri.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

25) Obsesii carnale

Cred în Zorii Speranțelor,
care-și dau sângele,
pentru propriul lor Orizont,
al Iubirii,
chiar dacă a uitat-o Dumnezeu,
prin cine știe ce unghere,
ale unor Iluzii ale Vieții și Morții,
fără să-și dea seama,
că Lumea ei nu este acolo,
fiind prea ocupat,
cu Sentimentele,
din Cimitirele de Cuvinte,
care ne mor în brațele Privirilor,
în fiecare Zi,
luminată de un Soare al Obsesiilor carnale.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

26) Doar al nostru Nu

Curgem spre izvoarele Morții,
prin albiile necunoscute,
ale Iluziilor Existenței,
care ne constrâng,
să ne clădim Cimitire de Cuvinte,
unde să ne adăpostim,
de ploile Adevărului,
care ne ard,
incendiindu-ne Gândurile,
din cenușa cărora,
vrem să clădim,
Catedrale de Iubiri,
în care orice alt Dumnezeu,
va veni să locuiască,
doar al nostru,
Nu.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

27) Se cere mereu cizelată

Replici acide,
strigate Orizontului surd,
al Iluziilor Existenței,
zdrobesc coroanele de aur,
ale Simțămintelor,
într-o horă a Intoleranței,
față de noi înșine,
cei mulți,
care ne scurgem,
pe drumurile necioplite ale Destinului,
unei Lumi,
ce se crede o sculptură perfectă a Morții,
care se cere mereu cizelată,
fapt pentru care trebuie să-și sacrifice,
întregul Timp,
al Destinelor noastre.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

28) În Cioburile tăioase ale Vieții și Morții

Depărtări crâncene,
lovesc gerurile Regăsirilor înghețate,
din noi înșine,
sfărâmând,
Oglinzile Iluziilor Existențiale,
în cioburile tăioase,
ale Vieții și Morții,
pe care alergăm spre Nicăieri,
uitați de Țărmurile Speranțelor,
pe care nu le vom atinge niciodată,
ca să ne împlinim Visul,
unei Iubiri,
a Adevăratului și Absolutului Dumnezeu,
pe care nu o vom cunoaște,
Niciodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

29) Unde ne-am înmormântat Cerul Inimilor

Fumuri grele,
trase de locomotivele Gândurilor,
urcă agale,
pe meandrele șanțurilor,
frunții unei Speranțe,
în care am crezut,
mai mult decât în Paradis,
ca să ajungem,
să ne trăim,
Iluziile Vieții și Morții,
printre Cimitirele de Cuvinte,
unde ne-am înmormântat,
Cerul Inimii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

30) Promisiuni lipsite de sens

Ninge cu Obsesii,
peste Orizonturile nemărginite ale Cuvintelor,
troienite de respirația fierbinte a Iubirilor,
care le arde trupurile,
incinerându-le carnea,
pe grătarele unor Semne de Întrebare,
ce nu vor să se lase duse,
de la locul execuției unei Speranțe,
care tocmai a murit,
în brațele Străinului ascuns din noi,
imediat după ce a fost coborâtă,
de pe fruntea unui Timp,
pe care am răstignit-o,
undeva-cândva,
cu Promisiunile noastre,
lipsite de sens.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

31) Toate sortimentele de Suferințe

Adânc în măruntaiele întrupării,
Dumnezeu și-a îngropat Timpul,
folosindu-l ca un răvaș al Libertății,
pe care ne-ar fi promis-o,
odată cu mulțimea de Clipe,
pe care nu credea,
că le vom irosi,
într-atât încât,
să facem din procesarea lor,
o industrie a Debusolării,
scoțând pe Piața Deșertăciunii,
toate sortimentele de Suferințe,
din suflarea Eternității lor,
pe care să le vindem pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

32) Piatră amară

Plugurile Amintirilor,
cu lame tăioase,
sfârtecă carnea palidă a Zilei,
arându-i Clipele,
pe ogoarele unor Gânduri,
de piatră amară,
pe care nu vor mai încolți niciodată,
mugurii dulci ai unor Iubiri,
în primăverile Cuvintelor,
care par a fi trecut,
mai demult decât întregul Timp,
al acestei Lumi,
mai obsedată,
de propriile ei Iluzii existențiale,
decât de Adevărul Absolut.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

33) Dacă nu vrea să devină

Țărmuri de Adevăr,
pline de Vorbe Goale,
care fac plajă,
la lumina orbitoare a unui Cuvânt,
ce încă mai crede în Absolut,
cu toate că arde,
într-atât,
încât nici o altă Clipă,
nu se mai poate apropia de el,
în afară de cea a Nemuririi,
unei Iubiri,
dacă nu vrea să devină cenușa,
unor Pași ai Deșertăciunii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

34) Mantaua Disperării

Zbor către un Nimeni,
pe care-l înveșmântă Străinul din mine,
cu mantaua Disperării,
ca să nu înghețe,
pe gerurile crâncene,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care tot timpul,
vor să ne arate,
că suntem cineva,
atât de importanți,
încât merită să ne înmormântăm,
în cele mai alese cavouri,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

35) Printre Stelele căzătoare ale Absurdului

Zidesc,
carnea Timpului zi de zi,
pentru a hrăni cu ea,
Cimitirele Cuvintelor,
o întreagă Iluzie a Vieții și Morții,
care ne obsedează Destinul într-atât,
încât a devenit enoriașul,
Catedralei Mântuirii unei Deșertăciuni,
a Existenței,
prin Ochii care ne pierdem,
printre Stelele căzătoare,
ale Absurdului,
din gerul crâncen,
și atât de gol,
al unui Cuvânt.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

36) Știe cineva?

Știe cineva,
câte Eternități de Clipe a călcat vreodată,
în templul Inimii sale?

Câte Vise au fost aruncate,
la gheana de gunoi,
a Privirilor abătute?

Sau care a fost ora exactă,
când Privirea Adevărului Absolut al unei Iubiri,
ne aștepta în gara Destinului nostru?

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

37) Ne obosim să trăim

Căzut în genunchii Iluziilor Existenței,
cu fața în mocirla Destinului,
încep să-mi ridic sudoarea Clipelor,
din marasmul Conștiinței,
care-și arde orice urmă de Iubire,
pe rugul Rentabilității,
unui Timp,
atât de costeliv,
încât cerșește câte o firimitură de Zi,
pe la porțile încătușate ale Libertății,
în care ne obosim,
să trăim.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

38) Crezând că vom învinge

Fulgeră cu Neant,
printre Zilele obsesive,
ale Gândurilor descompuse,
pe Țărmurile Morții,
de noi înșine,
care încă am mai rămas,
cavalerii solitari,
ai Furtunilor Sentimentale,
care ne luptăm în săbiile Privirilor,
crezând că vom învinge,
lacătele mari și grele ale Destinului,
care ne calcă în picioare,
cu toată greutatea,
Iluziilor Vieții și Morții lui,
Iubirea.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

39) Calea spre Absolut

Înecați,
în adâncurile Cuvântului,
vrem să ieșim la suprafața,
Speranțelor,
pe care ni le-au împărtășit,
ochii de jar,
ai Fericirii,
ce ne-a aprins,
în sângele înfierbântat al Tăcerii,
flacăra Simțămintelor,
care ne luminează,
Calea spre Absolut,
a Străinului Subconștientului nostru,
pregătit să se lupte,
cu Iluziile Existenței,
cu mult înainte de a se naște,
Lumea Falsului,
pe care o credeam,
atât de mult Timp,
irosit fără de sens,

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

printre Amprentele Degetelor,
murdare, firave și mincinoase,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
care ar fi furat țărâna Conștiinței,
de la Adevărul Absolut,
pentru a crea,
întruparea noastră,
după chipul și asemănarea lor.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

40) Nu le vom cunoaște niciodată

Cum nici o Viață,
nu ar putea trăi fără Moarte,
nici Existența,
n-ar putea să devină conștientă de propriul ei trup,
fără Iluzie,
într-o Lume a Cunoașterii,
Non-Sensului Adevărului Absolut,
care a devenit Minciuna,
unui Dumnezeu al Iubirii,
doar de propriul Său Sine dumnezeiesc,
care avea nevoie de robii Clipelor,
unui Timp,
care să-i clădească Catedrale somptuoase,
din jertfele fiecăruia dintre noi,
care servim această Lume,
la masa cea de taină,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror gânduri ascunse,
nu le vom cunoaște niciodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

41) Cei de dinainte de a fi Lumea

Obsesii îmbrăcate de Clipe,
prin Cimitirele Cuvintelor cernite,
ale Ochilor unor Vise,
pe care i-au uitat până și Privirile,
accidentate de zidurile prăbușite,
ale Inimii de Cer,
a cărei Nesfârșire,
încă mai bătea,
undeva-cândva și în piepturile Zilelor noastre,
crucificate pe Orizontul însângerat,
pierdut într-un Apus al Iubirilor,
ce nu-și va mai cunoaște,
Răsăritul Revederii cu noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
Niciodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

42) Previziunile unui Viitor slab și costeliv

Dinții Reproșurilor,
mușcă din carnea ațoasă a Zilelor,
care ne îneacă Obsesiile,
atunci când vrem să înghițim,
Previziunile unui Viitor slab și costeliv,
care încă mai stă gârbovit,
la Porțile Uitării,
unor Apusuri ale Zâmbetelor,
de care ne facem vinovați,
fiindcă le-am promis,
Catedrale de Iubiri somptuoase,
drept aducere aminte,
a Seninului,
care ne-a îmbrăcat cu optimismul lui,
Iluziile Vieții și Morții,
din Cimitirele noastre de Cuvinte,
prin care ne-am rătăcit,
pentru totdeauna.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

43) Peste Obsesiile Infinitului

Adânc înmormântat,
în Inima de Cer a Iubirii,
Adevărul Absolut,
încă mai speră că va răzbate,
peste Obsesiile Infinitului,
care ne spală Stelele Destinelor,
trecătoare și efemere,
de pe bolta Viitorului,
aruncându-le odată,
cu Apa Menajeră murdară și soioasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
direct în mocirla,
Cimitirelor de Cuvinte ale noastre,
prin care ne-am întrupat,
Absurdul și Deșertăciunea.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

44) Greutatea Timpului

Răstignit pe lespedeza Destinului meu,
privesc la Zidurile care străjuiesc,
Calea spre Absolut,
a Deșertăciunii,
îngropată în Cimitrele Cuvintelor noastre,
pe care le rostim,
indiferent de Ziua pe care o biciuim,
supărați de Clipele ucise,
de neadevărurile Iluziilor Existenței,
pentru care suntem rareori spirit,
când ne înfățișăm înaintea Iubirii,
și deseori trup,
pe paturile de spital ale unor Ani gârboviți,
de greutatea Timpului,
care se reazămă pe noi,
atunci când este supus,
la încercările Karmei,
de către Destin.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

45) Arătându-ne Calea spre Absolut

Ți-aș dăruî cu toată Inima Cerului meu,
un Lotus de Stele,
după care să ne sculptăm,
propriul chip și asemănare,
Meditând,
crescut pe buzele prăpastiei,
dintre Infinit și Efemeritate,
ca să devii o Lumină Divină,
care iluminezi trupul firav,
al Conștiinței,
Contemplând la Iubire,
sub ninsoarea de flori,
a Fericirii,
care ne-a fost dată,
pentru a putea să ne imaginăm,
Suferința,
unica ce nu ne poate lăsa,
pradă Singurătății,
fiindcă ne arde de fiecare dată,
Iluzia Vieții și Morții,
pentru care nu putem fi noi înșine,
arătându-ne Calea spre Absolut.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

46) Statuile Viselor noastre

Unghii ce scormonesc,
mormintele Gândurilor,
în țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
în care Dumnezeu credea,
că poate ascunde Iubirea,
întrupând-o,
în Pașii care nu știu Încotro vor merge,
pentru a ajunge de fiecare dată,
la sensul bine definit,
al Morții,
care se hrănește cu statuile Viselor,
ruinate la capăt de alergare,
pe maidanul neîngrijit al unei Stele,
ce a căzut cu mult înainte,
de nașterea noastră,
pe un Orizont al Nimănu.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

47) Să poarte numai ochelari de cal

Mănăstiri singuratice de Cuvinte,
așteaptă la răspântiile Grijilor,
Mântuirea de Păcatele Originare,
de care s-ar fi îmbolnăvit Iubirea,
arătând cu degetul,
spre Iluziile criminale ale Vieții și Morții,
pe care le-a hărăzit,
un Dumnezeu străin și dușmănos,
al cărui chip și asemănare,
a clădit,
Absurdul din noi,
la care suntem obligați să ne închinăm,
păziți de către Deșertăciunea unor Clipe,
condamnate de către Destin,
să-și piardă Virginitatea Eternității,
pentru a se irosi,
prin bordelurile unor Catedrale,
ale Urii și Suferinței,
la pereții cărora am ajuns adeseori,
să ne rugăm Moartea,
să ni se îndure de Zilele Simțămintelor,

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

și să le primească,
pe Tărâmul ei înnegurat,
ce a devenit Paradis,
față de Infernul,
pe care-l trăim în această Lume,
unde este la modă,
ca Fericirea,
să poarte numai ochelari de cal,
atunci când pozează,
în postura de mare vedetă.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

48) Propriile noastre Fărădelegi

Aripile de Înger al Adevărului Absolut,
se prăbușesc peste Iluziile Existenței,
într-o furtună apocaliptică,
răvășind mormintele de Cuvinte,
în care ne-am îngropat Clipele,
pentru a le reînvia,
pe soclul Iluziilor Vieții și Morții,
transformate în piatră,
de către Lumina Divină,
a Eternității,
pentru a-și sculpta din ele,
o efigie a Infernului,
pe care l-au păstorit,
atâtea Istории pline de Obsesii și Vanități,
pe care se zvonește că le-ar fi clădit,
propriile noastre Fărădelegi,
care au primit numele de Dumnezeu.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

49) Din Primăvara Iubirii

Zidesc,
razele Stelei Destinului meu,
pe care vreau să ți-o așez,
în părul Clipelor tale,
iluminat,
de Marea Contemplare a Universului,
pe care l-a clădit Străinul din noi,
cel ce ne-a unit,
Timpul cu Eternitatea,
născând Nemurirea,
pentru care am fost sortiți,
să ne căutăm la nesfârșit,
printre petalele înmugurite,
ale Sentimentelor,
din Primăvara Iubirii,
pe care ți le dăruiesc,
iubindu-te.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

50) Fără Iubire

Porțile deschise de Speranțe,
atârână cu greu,
de balamalele închisorilor de Vise,
sugrumând Timpul,
prins în capcana Iluziilor Existenței,
al căror gardian a fost,
până când,
s-a decis să ne elibereze,
din menghina Morții,
aflând că am ales Eternitatea Clipei,
pe care am prins-o din zbor,
ajutați fiind,
de Aripile de Îngeri ale Cuvintelor,
a căror credință în Puritate și Profunzime,
ne-a arătat Calea spre Absolut,
înțelegând că nu vom putea reuși niciodată,
să primim un Înțeles concret,
pe tărâmul Adevărului Absolut,
fără Iubire.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

51) Legile Karmei

Buruienile Gândurilor deștelenite,
de câte o Zi răzelață,
își așteaptă,
lamele plugurilor Hazardului,
spre a fi transformate,
în buchete alese de flori,
ale unor Speranțe,
izvorâte din brațele puternice,
ale legilor Karmei,
din care Maternitățile de Cuvinte,
își construiesc sălile de nașteri ale Timpului,
adus la întâlnirea cu Destinul,
de Iertare, Pace și Seninătate.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

52) Să ne hrănim Sufletele cu Absurd

Câtă Lumină Divină,
poate ascunde,
Întunericul adânc și de nepătruns,
al Necunoașterii,
ascunsă prin ungherele Universului,
fiecăruia dintre noi,
cei legați de către Destin,
cu lanțurile Suferinței protectoare,
față de Iluziile Vieții și Morții,
care ne sunt date,
să ne întărim Sufletele,
cu Absurd.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

53) Nu contează nimic altceva

Pași iroșiți pe tablele de joc,
ale șahului unor Priviri pierdute,
în Umbra Hazardului,
ars de Cuvintele geroase ale Dorințelor,
gata să facă orice,
pentru a obține,
întâietate înaintea Iluziilor unei Existențe,
pentru care,
nu contează nimic altceva,
decât să-și hrănească Moartea,
cu propria ei Viață.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

54) Timpul Lumii

Oricât am dori,
să îndesăm Viitorul,
în razele plăpânde ale Stelelor căzătoare,
din Meditațiile noastre,
care vor să ne ilumineze,
Timpul Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși nimic altceva,
decât să ne irosim,
unica Clipă Eternă,
prin Urmele Umbrelor unei Existențe,
care subzistă doar în Prezent,
unde nu vom fi lăsați niciodată,
să ne pierdem,
Rătăcire fără de care,
Timpul Lumii,
n-ar mai exista.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

55) Veşnic închisă

Zalele lanţurilor de Clipe,
ne leagă de Iluziile unei Existenţe,
pe care Dumnezeuul Iubirii,
pare a fi abandonat-o,
încă de dinaintea apariţiei Timpului,
care ne ţine poarta Adevărului Absolut,
veşnic închisă,
conştient de faptul,
că doar aşa ar mai putea supravieţui,
printre rădăcinile Absurdului,
înfipte adânc,
în ţărâna întrupată a Vieţii şi Morţii,
din fiecare dintre noi.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

56) Văzut de la fereastra Destinului nostru

Fără Spinii ascuțiți,
ai zidurilor Iluziilor existențiale,
nu am cunoaște niciodată,
poezia Orizonturilor,
dintre noi și Nesfârșirea Stelei,
Luminii Divine,
care ne-a fost predestinată,
să putem înțelege,
că oricând putem Iubi,
ceea ce este argumentul suprem,
că putem să ținem de mână Adevărul Absolut,
care văzut de la fereastra Destinului nostru,
este Iubire și atât.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

57) Paradisul de unde am plecat

Atunci,
când am ridicat fruntea Gândurilor,
spre Steaua Destinului,
am putut înțelege,
cât de strălucitoare poate fi,
Lumina Divină a Iubirii,
în care adevăratul Dumnezeu al nostru,
s-a întrupat,
pentru a ne da strălucirea,
pe care ne-au pierdut-o,
Iluziile Vieții și ale Morții,
în care am alunecat benevol,
fiindcă doream să știm,
cât de mult mai avem de învățat,
într-o Lume al cărei Absurd și Deșertăciune,
n-au existat niciodată,
prin Paradisul de unde am plecat,
cu promisiunea revenirii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

58) În alb și negru

Zebre oficiale,
proaspăt vopsite cu Suferințe și Fericiri,
în alb și negru,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru trecerea pe Lumea bolnavă,
a Neantului din legile scrise sau nescrise,
a Maternităților de Cuvinte,
ce nasc Smârcuri înșelătoare,
de Simțăminte,
în care să ne prindem,
pletele desfăcute ale Zilelor,
în Furtunile apocaliptice,
ale Speranțelor,
fulgerate de Neputință.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

59) Ne tot spune

Căzut fără oprire,
în adâncurile tenebroase ale Gândurilor,
irosite prin Cimitirul Cuvintelor,
cu aleile înglodate,
în noroiul care ne-a întrupat Simțirea,
ce respiră neîncetat Iluziile unei Existențe,
care nu vrea sub nici un fel,
să ne spună,
unde și-a încarcerat Adevărul Absolut,
despre care ne tot spune Iubirea,
că ar exista.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

60) Le e teamă de Destin

Frunze ruginite pe umerii Zilelor,
pierdute prin Calendarele rupte și dezmembrate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne țin atârnați,
pe zidurile propriilor lor Neputințe,
în Icoanele sparte și șterse,
ale Sfinților Părinți ale Iubirilor,
ce nu mai vor să spună nimic,
fiindcă le e teamă de Destin,
a cărui ruine,
ne-a umbrit nașterile Cuvintelor,
în maternitățile de Vise,
ce tremurau de frig,
prin întunecimea de gheață a Gândurilor.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

61) Cât mai puternic prinse

Risipiți printre semnițele,
Suferințelor și Fericirilor,
arăm țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am întrupat Timpul,
pentru noua Recoltă de Vise,
ce va răsări pe ogoarele încețoșate,
ale Sufletelor noastre,
căroră le dorim,
cât mai multă Lumină Divină,
ca plantele Cuvintelor să fie mereu verzi,
cu rădăcini cât mai puternic prinse,
de profunzimile,
Străinului Subconștient din noi.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

62) A ne reda înapoi

Cât Paradis să fi plătit Destinul,
pentru a mitui Timpul,
să ne țină în Infernul,
de pe jarul Cuvintelor,
care ne ard Trecutul și Viitorul,
cu flăcările Speranțelor,
care se mistuiesc,
sub dogoarea Neputinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
de a ne reda înapoi,
Steaua Nemuririi,
care strălucea împreună,
cu Sufletele noastre.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

63) Stâncă sfărâmicioasă

Mi-am înconjurat fruntea,
cu scrisorile pe care le-am desenat,
pe Apusurile și Răsăriturile Țărmurilor de Cuvinte,
la care vroiam să ajungem,
obosiți de Furtunile Simțămintelor,
pe care am naufragiat,
aruncați și trecuți,
de apele învolburate ale Tinereții,
Cimitirelor de Clipe,
ca par a fi încremenit,
la tălpile Viselor noastre,
sculptate în stâncă sfărâmicioasă,
a Iluziilor unei Existențe,
ce pare a nu ne fi înțeleș niciodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

64) Prin vulcanii Iluziilor

Șanțuri adânci pe frunțile Speranței,
mutilează carnea Zilelor,
ce-au mai rămas de săpat,
de către Timpul bolnav,
la urechile Destinului,
plin de Obsesii și Patimi,
care și acum mai răbufnesc,
prin vulcanii Iluziilor,
  Vieții, Morții, Fericirii și Suferinței,
ce se luptă mereu,
  pentru întâietate,
  în Infernul acestei Lumi,
cu nume de Existență.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

65) Dar îl privesc

Pierdut,
printre mormintele Viselor,
mă împart între Inima de Cer,
a Cuvântului pe care nu-l pot rosti,
dar îl privesc cu fruntea Dorinței,
și Iluzia Existenței,
care-mi macină Meditația,
dăruită de Adevărul Absolut,
a cărei identitate am avut-o,
dinainte de a mă naște,
pe Altarul Suferinței acestei Lumi,
la care se roagă zilnic,
Deșertăciunea și Absurdul,
să primească cât mai multe roade,
de Clipe irosite fără de sens,
pe Faleza Speranțelor Neîmplinite.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

66) Ca Premiu

Zăpezi amare,
pustiesc Orizonturile,
viscolite de Amintirile,
care nu vor să-i dea pace unui Apus,
să meargă pe Tărâmul de Apoi,
al Iluziilor unei Existențe,
care nu a încăput la masa de taină,
a Suferinței și Fericirii,
ce lovesc cu tacâmurile Absurdului,
cât de tare pot,
în lemnul ud și putred al Clipelor,
să mai primească,
încă o porție de Moarte,
ca Premiu,
la câte Vieți au înjughiat,
în abatorul Destinelor.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

67) Morga unor Morale

Zilele își plâng,
nevinovăția Virginității,
pe care au pierdut-o,
printre zâmbetele netrebnice.
ale Iluziilor existențiale,
ce par izgonite din Paradisul Eternității,
Stelei Destinului nostru,
care acum,
afișează Morga unor Morale,
pentru care Societatea de Consum,
Absurd,
are tot dreptul să ne ilumineze Noaptea,
până când,
nu mai există nici o diferență,
între Apusurile și Răsăriturile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să le urmăm ,
prin Bisericile otrăvite,
ale Deșertăciunii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

68) Am început să rătăcim

Eliberați de Străinul,
propriului Subconștient,
am început să rătăcim,
pe Tărâmurile pline de rădăcini amare,
ale Liberului Arbitru,
am ajuns să învățăm,
cât de apropiată a devenit Ura,
de fața plină de Negii Furtunilor,
a Despărțirii de noi înșine,
pe care ne pregăteam să o fardăm cu Uitare,
atunci când am reușit,
să înțelegem,
cât de mult mai avem de străbătut,
până să împlinim toate exigențele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care cunosc doar acea parte a Împlinirii,
care de cele mai multe ori doare.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

69) Să ne dezăpezească

Petale de Gânduri,
cad peste Speranțe,
acoperindu-le cu Moartea coloritului lor,
până când,
totul a devenit alb și negru,
Bine și Rău,
în fulgii frânturilor de Amintiri,
care ningeau îngroșând Zăpada Viitorului,
care ne troienea într-atât,
încât,
am rămas împotmoliți,
într-un Prezent,
al Nimănu,
de care nici o Clipă,
nu mai este interesată,
să ne dezăpezească.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

70) Tren de Așteptări

Tulpini de Zâmbete,
perie Orizontul cu albiile adânci,
săpate în cochilia spartă a Timpului,
prin care își şuieră Vântul Dorințelor,
Pustietatea prin care îi trec Clipele,
irosite de către Destin,
să clădească noi gări ale Cuvintelor,
prin care,
nici un Tren de Așteptări,
pline de Sângele înfierbântat,
al unei Iubiri,
pare să nu mai fi trecut,
Vreodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

71) Apusurile și Răsăriturile Viselor

Dălți ascuțite de Speranțe,
încă mai sparg,
cremenea cărnii Iluziilor Vieții și Morții,
în căutare de Fulgere,
a unor Iubiri,
a căror Lumină Divină,
să ne aprindă refugiul,
din Eternitatea Clipei,
la care nu putem ajunge,
fiind înlănțuiți de Gratiile Timpului,
a căror Zile,
ne ademesc Orizonturile,
să se depărteze mereu,
de Apusurile și Răsăriturile Cuvintelor,
până când,
numai Moartea,
rămâne aceea,
care le va mai putea atinge vreodată.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

72) Oricât de zdrențuiți

Zaruri tocmite de Moarte,
să cadă doar Necâștigătoare,
pentru Cuvântul,
al cărui Înțeles,
se amăgește,
că-și va primi porția lui de Clipă,
din care nu va mai pleca,
să pribegească niciodată,
pe străzile pustii ale Destinelor,
pe care nu au călcat niciodată,
Pașii vreunui Timp ,
oricât de zdrențuiți ar fi.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

73) Ne lumina Calea spre Absolut

Săgeți otrăvite de Păreri,
rămân înfipite,
în coastele sângerânde ale unor Apusuri,
pregătite de plecare,
pe tărâmurile Noptii din Inima de Cer,
a Cuvântului,
pe care l-am pierdut,
în aglomerația de Înțelesuri,
căreia nu i-am putut face față,
încât ne-a luat cu totul,
pe nepregătite.
pentru a ne duce,
atât de departe de noi înșine,
încât nu am mai reușit niciodată,
să ne întoarcem înapoi,
la Străinul Subconștientului,
care ne lumina,
Calea spre Absolut.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

74) Deasupra Fericirii

Îndatorați până peste măsură,
Iluziilor Existenței,
ne-am rănit fața Cuvintelor,
cu Amăgirile reci și palide,
ale Credințelor,
prăbușite cu toate,
în brațele Absurdului,
pline de spinii tăioși,
ai unor Înțelesuri,
pe care nici Moartea,
nu le mai putea accepta uneori,
fără să fie răsplătită,
cu Eternitatea Clipei noastre,
pe care am nesocotit-o într-atât încât,
am ales negura grea și putredă,
a Obesiilor pătimăse,
să ne fie acoperiș,
deasupra Fericirii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

75) Lăsându-ne să alergăm liberi

Cimitirul Cuvântului,
a devenit atât de intolerabil,
încât ne-a spart Mirajul,
Apei Vieții Veșnice,
din care ne potoleam setea Clipei,
deoarece Dumnezeu,
ne-a lăsat să putem naviga pe el,
pentru Veșnicie,
dacă nu ar fi intervenit,
Iluziile Vieții și Morții,
strigând surd la Destinul,
care nu mai era al nostru,
-să ne ucidă Simțămintele-,
de când căzuse în capcana Timpului ucigaș,
ce pare că se hrănește,
numai cu Zilele care ne-au mai rămas,
până când Străinul Subconștientului nostru,
ne va elibera,
de lacătele grele de plumb ale Deșertăciunii,
lăsându-ne să alergăm,
liberi,
pe Calea spre Absolut,
a Adevărului.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

76) Cât de dor îi este

Părăsit de Steaua unui Destin,
a cărui față nu am văzut-o niciodată,
încă mai cred că voi fi primit,
de Gândurile Străinului Subconștient,
care să-mi spună,
cât de dor îi este,
adevăratului Dumnezeu de mine,
și nicidecum acestuia,
care ne-a lăsat Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne roade genunchii obosiți,
de atâtea Suferințe,
pe treptele înlăcrimate,
imposibil de urcat,
ale Perfecțiunii,
atârinate anapoda,
printre ramele Icoanelor,
ce ar fi trebuit să ne înfățișeze,
Sfinții Părinți ai Fericirii.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

77) Să ne întrupăm

Poduri însetate de răzbunare,
vor să ne surpe Speranțele,
răstignite pe Răsăriturile sfâșietoare,
ale Inimilor de Cer,
care se căznesc să mai bată,
pentru Nemurirea,
pe care Dumnezeuul Adevărului Absolut,
ne-a promis-o,
dinainte de a fi Iluziile Existenței,
cu capcanele noroaielelor,
care ne așteptau,
să ne întrupăm,
Visele.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idei și de a subordona

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bazează pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfaticizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spini Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime).

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității proprii credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndeștul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvisa Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvisa Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvisa Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazăndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiștilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cît de adînc, cît de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsându-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă și cît de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaț în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezic a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntrul, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adînc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gândurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărâte de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă câte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „ se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci când, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblîi desacralizate, cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-*rap-punk-porto-ricani*:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul *La un grătar un exercițiu urmuzian*, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasă hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineste ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot maestrul, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de elevată și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Cărți publicate

Literatură Sapiențială

Volume de aforisme

- Culegere de Înțelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediție de Referință Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conține un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere. 2014**
- Dumnezeu și Destin God and Destiny 2014
- Rătăcire Wandering 2013
- Libertate Freedom 2013
- Cugetări esențiale 2013
- Antologie de înțelepciune Anthology of wisdom 2012 conține un număr de 9578 de aforisme, maxime și cugetări de Sorin Cerin.
- Contemplan Contemplation 2012

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- DeșertăciuneVanity 2011
- Paradisul și InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conține un număr de 693 aforisme
- Culegere de înțelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conține un număr de 7012 aforisme
- ÎnțelepciuneThe book of wisdom 2009 Conține un număr de 1492 aforisme.
- Învață să mori 2009 Conține un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conține un număr de 856 aforisme.
- Revelații 21 Decembrie 20122008 Conține un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspirație sapiențială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, ființă și iubire 2007

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viață și Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepțiune în fenomenologia
coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite
ale Americii 2018
- Angoase existentiale - Poeme filosofice Statele
Unite ale Americii 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale
Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite
ale Americii) 2017The Illusion of Existence:
Philosophical poems the United States of
America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice(Statele Unite ale
Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems
the United States of America 2017

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existența și Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura,
București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura,
București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existenței Statele Unite ale
Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of
Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015 The
Free Will - Poems of Meditation the United States of
America 2016
- Marile tăceri Statele Unite ale Americii 2015 The
Great Silences - Poems of Meditation the United States
of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains
of Fire - Poems of Meditation the United States of
America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death -
Poems of Meditation the United States of
America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The
Illusion of Life - Poems of Meditation the United States
of America 2016

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice
(Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of
Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the
United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice
(Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of
Love- Tears: Philosophical poems the United States of
America 2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legende de sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- Destin 2003

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa și Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregască ciclul Originea lui Dumnezeu 2004- 2006*
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseși Exodus2006*

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-poeme filosofice-